

YERREB LANKÓ

Z á r a y.

Még mindig van kiállítás,
De nem ott lenn a placeczon,
Nem ott a pavillonokban,
Hanem emitt a blatton;
Valamnyi pécsi ujság
Állított ki valamit,
Valamennyi megnyomtatta,
Ki is rakta Zárayt.

Szorgalmáért, munkájáért
Dicsérettel illették,
Hibáiért, a mint dukált
Rajta a port elverték;
Megdicsérték, le is kapták
A tisztelt titkár urat,
Nincsen rózsza tövis nélkül,
Vigasztalja e tudat.

Halhatatlanná van téve,
Az arczképe megjelent,
Nagy hírneve századokkal
Túl éli ezt a jelent;
De ha máshol meg se jelen,
Ráismer bárki fia,
Mit a „Figyelő“ adott ki —
Pompás fotográfia!

Pityi Palkó.

Felelős szerkesztő s laptulajdonos:
VÁRADY FERENCZ.

Megjelenik minden vasárnap.
Előfizetési ár negyedévre 1 frt 50 kr.
Egyes szám 15 kr.

Szerkesztőség és kiadóhivatal:
János-utca 8. sz.

➡ Hirdetések igen előnyös áron vétetnek föl. ➡

SZERELEM-PATIKA.

Bors Leo egy ilyen tartalmu rózsaszínű szerelmes levelet kapott: „Régóta imádom önt, de a férjem miatt titokban kell tartanom érzelmemet. Kétségbeesem, ha nem hallgat meg. Messze az emberektől, fenn a Gellérthegyén várok önre reggel nyolcz órakor, midőn a férjem hivatalba megy. Ismertető jel egy kék szalag... (Itt egy pocza esett az írásra.) Ha nem jön, annak jelül tekintem, hogy nem akar tudni rólam. Én azonban tudni fogom, mit tegyek.“

Kétségkívül a Dunába veti magát a hegy ormáról kétségbeesésében.

De Leo ur nem az az ember, a ki kétségbeesni engedné a nőket, kivált ha szépek. Nem egy áradozó levél jelöli diadalmas pályájának egyes állomásait.

Hanem ilyen különös kalandja még nem volt. Eddig helyébe jöttek a meghódítottak; a templom sarkánál messzebb nem ment utánuk. Inkább kocsiztatta őket a városligetben, a hegyek közt, hanem hogy ilyen lábtörő utra ment volna velük vagy értük, az hosszú szerelmi pályáján egyszer sem fordult elő.

Mert tudnunk kell, hogy meglehetősen kényelmes egy uri ember Leo. Feleséget is csak kényelmi szempont miatt nem választott eddig, jóllehet már ő is bevezett volna a csendes házibéke révébe, ha ugyan minden körülmény között békének lehet mondani a feleséges életet.

Sőt annál inkább csöndes, mentől nyugtalanabb, s ettől a nyugtalanságtól óvakodott leginkább Leo ur. Az orvosa eleget mondta neki, hogy sétáljon, tegyen napról-napra messzebb, fárasztóbb sétákat. Vére már is sűrű, mint valami befőtt, s ennek megfelelőleg az arca is oly barnapiros. Vérében éri a veszedelem, ha nem mozog. Megüti a guta.

De azért nem lehetett se szép szóval, se fenyegetéssel kimozdítani rendes tunyaságából.

A rózsaszínű levél képes volt erre is.

Megindult hét órakor a Ráczfürdőből a kaeska-ringós uton, miután jól villásreggelizett a vendéglőben.

Az első padnál leült. Pestről áthangzottak a reggeli misére hívó harangok. Könnyű azoknak átszállni ide, mikor láb nélkül járhatnak a sűrű levegőben. De neki lábait is kell cipelni.

Jaj!

Borzasztóan fárasztó ez a magas ut. De hát a szerelmet jobban ki kell érdemelni a dicsőségnél.

Végre megérkezett a hegy ormára. Két maródi katona füttyörészett a fal egyik szögletében. (No, ezek nem azok.) Egy tót napszámosnő sarlózta az ültetvények közt a füvet. (Csak nem ez?)

Feltűnt egy fátyolos alak is nemsokára a nyaralók felé. Leo ur utána kezdett baktatni. A nő megfordult; de csakhamar eltűnt a nyaralók közt.

Leo töprengett egyideig. Menjen-e, ne menjen-e utána? Hosszu töprengése azt okozta, hogy egyáltalában elvesztette az irányt, a merre a nőt eltűnni látta.

Tíz óra elmúlt; senki több.

Leo boszankodva ment vissza. Valaki, a ki tudja, milyen kényelmes, gonosz tréfát üzött vele. Szentül így kell lennie.

De estefelé újra ott termett nála egy hordár egy rózsaszínű levéllel: „Férjem hirtelen megbetegedett, tehát nem mehettem. Képzelteti gyötrelmemet. De hol-

nap bizonyosan. Ott legyen. A gyalog-ut egyik kanyarodójánál találkozunk. Kék szalag.“

Már csak mégis el kell mennie.

És kénytelen kelleetlen ismét elment.

Most már valóban látott kék szalagos hölgyet. Csakhogy nem egyet. Volt közöttük egyszerre két szép is. Válogatva sem tudná eltökélni magát, melyik kívánatosabb. De most már melyik az? Jelet egyik sem adott, sőt úgy ment el mindegyik mellette, mintha észre sem venné őt. Az egyik éppen ezzel akarta magára vonni figyelmét. Mert a kettő közül kell lennie valamelyiknek. A többi kék szalagos (majd mind ezzel a színnel tetszelgett) nem volt ugyan szép, de fiatal sem épen. S ha azok közt lett volna? No, akkor nem megy fel többé.

Este megint ott volt egy levélke: „Láttam. De elfelejtettem megírni, hogy tüzzön fehér szegfűt a gomblyukába. Ez fogja mutatni, hogy megértett s akkor megállok. Ez az én jelem.“

Midőn megint felment, már száz lépésről látott egy kék szalagos nőt állani s letekinteni a városra.

E nő le volt fátyolozva, de a fehér fátyolon keresztül jól látta szép arcát, villogó szemeit. Csak azt nem tudta, melyik a tegnapiak közül?

De mindegy. Elég, hogy itt van. És elég, hogy szép.

Csakhogy daczos és tartózkodó is volt a kicsike. Nem egyezett bele azokba a helyekbe, melyeket találkoznak ajánlott Leo ur. Félt a férjétől. Később tán neki bátorodik, mondá, de egyelőre maradjanak meg a Gellérthegynél.

Hanem most már nem is törődött annyira a fölmenetellel Leo ur. Egészen üdén, ifjultan érezte magát. Ez a hegyen járó szerelem, pedig még semmi eredmény nem volt, fölvilanyozta vérét.

Mint a rugó, úgy járt a lába az utcán. Orvosa csodálkozva nézett rá.

— No nézze meg az ember, hiszen maga egészen kicserélődött. Ugy jár, mint a pinty.

— Valóban, nagyon jól érzem magamat.

— Bizonyosan sokat sétál.

— Csak úgy, mint rendszeren... csak úgy.

És elvált az orvostól. Mit kell annak tudnia, hogy mit csinál mostanában?

Pompásan evett, pompásan aludt. Korán kelt, anélkül, hogy fáradtságot érzett volna, mint azelőtt rendszeren.

A szerelem... a szerelem...

De most három nap egymásután nem jelent meg a hegyen. Talán megint beteg a férje?

Hanem ő rendszeren minden reggel felballagott a hegyre. Olyan könnyen, fűgén mentek a lábai, mintha gyermek lenne.

Negyed-ötöd nap még mindig nem mutatkozott a szép hölgy.

Borzasztó volna, ha elmaradna. Ennyi utánjárás után!

Nem maradt el. De csak egy nap jelent meg, utána megint hiába kecségteté magát Leo ur. No de legalább azzal vigasztalta, hogy fog adni más találkozó helyet is nemsokára.

Ebben a reményben aztán újra egy hétig járta a hegy oldalát Leo ur, akár volt jó idő, akár nem.

Egyszer aztán nem a fátyolos nő fogadta fenn, hanem az orvos.

— Ugy-e, hogy jól esik a séta? — szólta meg.

— Nagyon jól. (De vigyen az ördög.)

— Könnyen jár. Lássá! Mindig mondtam, sétáljon, nem hallgatott rám. Pedig sokkal egészségesebb, mint volt, s ha így folytatja, nem kell a gutától tartani!

— (Üssön meg tégedet, hogy az utamba állsz.)

Gondolatát nem közlé az orvossal Leo ur.

Hanem az orvosa karjába kapaszkodott.

Végre nem bírván máskép szabadulni, bevallotta Leo, hogy ő bizony nem az orvosért, hanem légyottért jött ide.

Az orvos nevetett. Az a légyott már nem lesz meg. Az a hölgy az ő szobalánya volt, ő küldte a hegyre, ő iratta a leveleket, mert máskép nem vihette föl a hegyre a lusta szerelmest. Az orvosság használt. Leo ur már nem irtózik a hegymászástól, megteszi szerelem nélkül is.

Annál tovább lehet majd szerelmes. A vére vigabban pezsdül, az élete meg van nyujtva. A titkos szer nagyon sikeres volt.

N. B. A hordárt és a szobaleány ruháját szintén Leo ur fizette meg. Ez volt a patikaköltség.

Sziklay János.

Ki a hibás?

Linuska sétálni ment apjával.

Utközben bepiszkolta ruháját.

— Kikapsz ezért a mamától papácska! — szolt a kis leány.

— En? hiszen te piszkoltad be a ruhádat! — szol mosolyogva a papa.

— Igen, de hát miért nem vigyáztál rám jobban!

Ha a kutyák ugatnak.

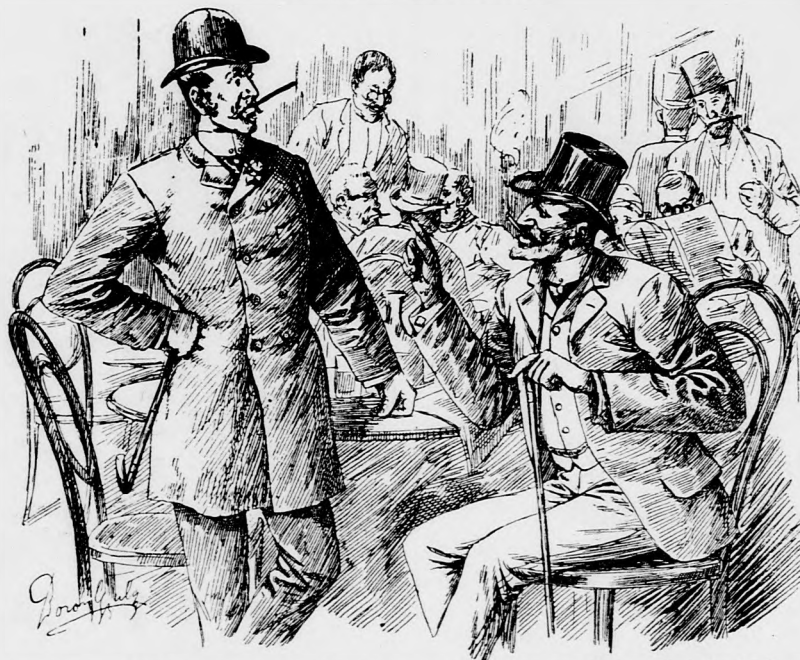
X. faluban dobolva hirdet a kisbiró:

— Tüdőára adatik mindenkinek...

Erre a kutyák elkezdtek ugatni, mire azokhoz is szólva, folytatja:

— ...Hogy a menydörgős menykő csapjon agyon minyjátókat! Holnap reggeli 9 órakor... sat. sat.

A KÜLÖNBSÉG.

— Mi különbség van a hóenträger és a nadrágszija között?

— No, mi?

— A mi a városi és az állami végrehajtó között.

— Hogy-hogy?

— Az egyik szorit, a másik huz...

Szellemes társalgás.

— Nos leányom, Béla tegnap majdnem félóraig ment veled, a mikor haza kísért. Nem vallott?

— Nem, mama.

— Hát mit beszélt?

— Semmit, csak mikor egyszer megbotlottam egy köben, akkor mondta, hogy: Hopez! A mikor pedig köhögni kezdtem, azt mondta, hogy: Kucz-kucz-kucz!

Ez is toaszt.

Kormánypárti lakoma volt X. faluban a földesuraságnál. Midőn már javában folyt az evés-ivás, egyszer csak föláll egy tudálékos polgártárs s imígyen szól:

— Hála légyön az nagy Uristennek, hogy mögérközött közzénk az Kossuth Lajos, mert ha ő meg nem érközött volna, akkor most nem öhetnénk és ihatnánk az nasságos urak jóvoltából! Éljen!

Egy bizonyos boltban.

— Kérek egy erős szemüveget, igen gyengék a szemeim, félek, hogy szem nélkül maradok.

— Bizony nagy baj is az a szemtelenség.

Egy betű hián.

— *Barátom, én minden nyelvből képes vagyok fordítani.*

— *Igen ám, f betű nélkül.*

Gugyi Pétör — Kobak Pál

baranyai tarisznnyások diskurtizálása.

Pétör: Hát csakugyan igaz vóna az nászom, hogy azok a tudós urak, a kik a kiálltáson annyit okoskodtak, e tudnák mentenyi azt a *piszokférát*?

Pál: Nem jól mondi kee, nem piszokféra az!

Pétör: Hát mi a fránya?

Pál: *Izokféra* annak a tisztösségös neve.

Pipázók miatyánkja,

Mi atyánk, pénzügyminiszter, ki vagy az ország palotájában.

Tiszteltessék a te neved!

Jöjjön el a te olcsó dohányod.

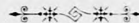
Legyen meg a te jó akaratod úgy Budapesten, mint Pécssett és egyebütt.

Add meg nekünk a mi mindennapi jó dohányunkat.

És bocsásd meg, hogy drága szivarodat nem szíjjuk, mint mi is megbocsátunk a finánczoknak.

Ne vigy minket oda, hol rossz dohányt árulnak és szabadíts meg a stingaderosztól!

Amen!

A mi duplán számít.

— Meghivlak barátom holnap estére 20 éves házasságunk évfordulójára.

— Hogyan, hiszen úgy tudom, hogy csak 10 éves házas vagy?

— Igaz! csakhogy a háborus évek duplán számítandók.

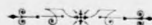
Diplomatikusán.

— *De hát, barátom, miről beszéljek azzal a hölgygyel?*

— *Mindenesetre legtöbbet az ő szépségéről.*

— *De hát ha egyáltalában nincs szépsége?*

— *Akkor mindenesetre legtöbbet a mások rútságáról.*

Szót fogadott.

X. faluban megalakult a tüzoltó-egylet s főparancsnoka a helybeli korcsmáros és mészáros lón. A működés megkezdése után néhány napra jön az éji szolgálatot tevő őr jelenteni a főparancsnokhoz s leemelve kalapját, így kezdé a jelentést:

— Korcsmáros ur, jelentem alássan, az éjjel nem történt semmi baj!

A korcsmáros főparancsnoki tekintélyével rendretasítja az illetőt s szigoruan meghagyja neki, hogy jövőre a szokásos katonai üdvözléssel jelentsen neki. Nemsokára ezután ugyanazon tüzoltó és főparancsnok találkoznak az utcán, mire a tüzoltó Stellungba vágja magát s így jelent:

— Jelentem alássan főparancsnok ur, van egy borjum eladó, vegye meg!

Falun.

- Te Jóska!
- Tessék parancsóni nagyságos ur!
- Lehet-e már az ökörnek kimenni a rétre?
- Igenis lehet!
- No akkor hát holnap magam is kinézek.

Ügyvédi irodában.

Ügyvéd-bojtár: Hány óra van ügyvéd urnál?

Ügyvéd: Sél négy.

Ügyvédbojtár: Mégis csak jobban jár az én óram, mert nálam már 1/5 van.

Férj és feleség.

— Tudom, ha én meghalok, képes leszesz elvenni az ördög nővérét is.

— Csalódól, elég volt e fajtaból egy is.

Hány éves?

Keresztlevélért ment az eljegyzett kisasszony a paphoz.

— Hány éves a kisasszony?

— Husz.

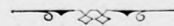
— Ugy hát csak a huszonhatnál kezdem keresni.

Vendéglőben.

— Micsoda kis adag ez? Azt hiszi talán, hogy ezzel jól lakom!

— Oh kérem alássan! Itt az étlap, mivel szolgálhatok — még?

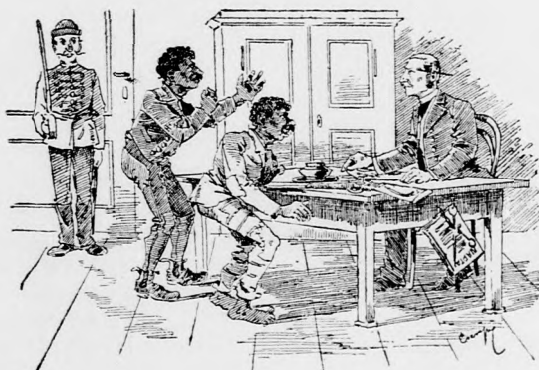

Érthet belőle a Mózsi is.

— Ugyan szomszéd, mög tinná-e kee mondani, hogy mért olyan kevés a viz olyik városban?
 — Nem én; hát mért?
 — Mert sok ott a koresmáros!

Miből lehet megítélni?

— Gyenge elméjü ember-e az, a ki 84 éves korában megházasodik?
 — Én azt gondolom, hogy azt csak a következményekből lehet megtudni.

Czigány-észjárás.

— Ti bitangok, már megint loptatok? Hát mit csináljak mos veletek?
 — Csukolom a kezsit-lábát tekintetes nagyságos urnak, há ázst akárjá, hát megmondjuk — bocsásson benninket sábadon!

Bölcs mondások.

Minden koresmáros Krisztus ellensége, a ki a bort visszaváltoztatja vízzé.

Legnagyobb bolondság az embernek azon szomor-kodni, a mije az embernek — nincs.

Az ember áll és vár; az élet hoz és megy; a halál jön és visz.

Kormos lesz a szív, a melyben sokat fütének.

A házasság olyan lépés, hogy az ember csak köny-nyelműségében követheti el.

A pécsi fiakkerlovak diskurtizálása.

— No pajtás, jó lenne, ha a városhoz kérvényt adnánk be mi fiakkerosok, hogy engedélyezze a lómészárszéket?

— Ugyan miért?

— Mert ekkor talán remélhetjük, hogy jobban fognak bennünket táplálni.

A boros betük.

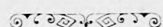
Az ügyvéd neje odanéz a palovarista irá-sára s naivoul kéri, miért ir oly görbén, miutba részegek voluának a betük?

— Elfogyott a prínczipális ur titája és bort öutölt a kalamárisba.

Hát mi?

- Mi szeretnél lenni fiacskám? Püspök?
 — Nem.
 — Hát generális?
 — Az sem.
 — Tán bizony milliomos?
 — Nem a.
 — Hát mi?
 — A papa papája.
 — Miért?
 — Mert akkor nem a papa verne meg engem.

Közmondás szerint.

Apa: Miért szaladtál olyan nagyon, mikor a koldusnak azt a krajezárt vitted?

Gyermek: Mert azt tartja a közmondás, hogy a ki gyorsan ad, az kétszeresen ad.

Hirdetés.

Kis-kereskedők, kik csontjaikat eladni szándékoznak, forduljanak Jakob Náthán nagy csontkereskedőhöz Pécsert, Záray-utca 2000. szám.

Leányhűség.

Kinyílt egy pirkadó hajnalkor,
 Megcsókolt egy kis lány az nap alkonyatkor.
 Teljes pompában állt még a rózsaszirma:
 S engem már elhagyott csalfán a kis Irma.

Kadenciák.

Minden egészséges eszű
 Ember tudja, mi a jog;
 De a jogász olyan ember,
 Ki a jogon is kifog.

Én csak azt tudom szeretni, a kinek halvány az arca.
 De tiédet, szép leányka, élénk rózsapír borítja.
 „Ez gátol csak? . . . Lári-fári“ . . . S kötényt fölemeli:
 Tuli-piros kék orcáját hamar halványra törli.

Mondják: Béla oly szorgalmas, napokat tölt étlen,
 Nem tévednek csak egy betűt: napokat tölt tétlen.
 Azt is mondják, hogy szereti szörnyen a tudományt,
 Nem tévednek, csak egy kis szót: szereti a szép lányt.
 Azt is mondják, hogy valami nagy lesz még belőle,
 Igazuk van: nagy lump lesz még, ha így megy előre.

Kártya közben.

Egy orthodox zsidó meg egy végzett jogász, tehát ketten ferbliznek. A zsidó valahányszor nyert egy pár forintot, mindig ezen szavakkal kelt fel:

— Iach mez eszen gehu!

Egy-szer megfordult a kocka s a jogász nyert valami 60—70 forintot össze, tehát jóval nagyobb összeget nyert a zsidótól, mint az ő tőle. Jogaszunk most szépen besöpri a nyereményt e szavakkal:

— Jetzt mez ich auch eszen gehu!

Mire a zsidó dühösen odakiált neki:

— Sie schmötztich!

A jogász erre egész nyugodtan odaáll hozzá, fölemeli izmos tenyerét s úgy fél vállról olaszói a zsidóhoz:

— Wer ist schmötztich?

A zsidó egészen megrökönyödve mekegi erre:

— Ná, sie sind nicht schmötztich. Ich bin schmötztich.

TISZTELT VÁRADY UR!

Nem a nagyközönség, hanem annak egyes tagjai végett, kik tán nem tudják kellőleg megítélni a közöltött megjegyzést, ezzel nyilatkozom, hogy lapjában fel-említett sértéseket én, mint intelligens s művelt ember reám czélozottnak nem tekinthetem, minthogy munkáimból 1864-ik évben egyet a pesti nemzeti színházhoz küldtem felszólítás folytán s ha ott az összes bíráló nem is volt részemen, tanúsítja még is azt, hogy művem nem volt a legutolsó azon körülmény, hogy a „szerföltött okosak“ című vigjátékomat Szigligeti Ede, nyári kirándulásai alkalmával, a pesti nemzeti színház tagjai által nagyváradon és több más helyen adatta és tetszésben részesült, így Edgár és Elfrida című drámai költeményemet 1865-ik évben Linczben háromszor adták elő stb., ugy zeneműveim sem a legutolsó, fülnek valók azok még a fülesek számára is; — s minthogy nyári dalom annak megjelenése előtt elesufitva közöltetett tudtom s akaratom nélkül s az illető kéziratomat eszerint zárt helyről leírás végett elesente, mit tanúsítja azon körülmény, hogy a munka se általam, se Hochrein urtól, kinél kiadás végett létezik, ki nem adatott: kézzelfogható, hogy ezen cselekvény már nem élcezésből, hanem roszhizemü szándékból történt. A kuttatás az illető tettes után még más czélből is reám nézve szükséges leend.

Amidőn soraim közlésére kegyed felkérném, maradok tisztelettel

Amtmann Károly.

T. közönség!
Én jó népem!

Az egész világ szüretel, hadd szüreteljek hát én is. Pécs szab. kir. város kiadta a helypénzszedési jogot 30.000 frtért; engedjétek, hogy én is szedjek egy kis helypénzt.

Balatonyi Gyula pécsi fináncz-kapacitás, Tisza Kálmánhoz intézett levelében a gyufaadó behozatalát ajánlja, no már akkor inkább nekem adózzatok!

Mért?

Mert a jó viccz az élet elmaradhatlan pótkávéja, a mely mellett elbujhatnak a pécsi kiállítás on agyon aranyéremezett Szalády, Lenek és Freind mismásból összeizelt zagyalékos trogyeszükkal.

Azért hát hadd lássam azokat a **másfél forintokat** és azokat a **kinfelejtett hátralékokat** mentül hamarább, hogy tovább is csiripölhessünk.

KIFŐZÉS.

Pécsett, Ferencziek-utca 28. sz. a.

magyarosan készített, izletes

ételek kaphatók.

Olcsó ár! — Jó étel!

Megrendelések elfogadtatnak

≡ *ebédre és vacsorára* ≡

vagy külön-külön is.

Ha egyszerre és egy helyre több személyre történik megrendelés: nagy az árkedvezmény.

Eltört s rossz járásu

—≡ órák pontosan ≡—

és legjutányosabb áron

5 évi írásbeli jótállással

javíttatnak

SCHÖNWALD IMRE

órák és aranyművesnél.

Raktárüzlet Pécsett, Király-(fő)-utca, a „Hattyu“-épületben.

Műhelye Király-(fő)-utca 38. sz.

Nagy raktár *arany és ezüst zsebórákból; inga-, iroda-, konyha- és ébresztőórák* gyári áruk szerint adatnak el.

Dús választék mindennemű ékszerek-, arany és ezüst árukból.

Órásoknak nagy raktárt tartok mindenféle órarészekből!